

Chci jen vědět proč

Kity se se slzami v očích podívala na hodiny. Bylo půl třetí odpoledne, krásný slunečný pátek. Ty hodiny jí daroval Kuba. Tenkrát, když se poznali. Vzpomněla si na ten den a rozplakala se. Podívala se vedle sebe na stůl. Měla pocit, že prášky tam leží už celou věčnost. Vzala první ze tří platíček do ruky a začala si s ním otáčet v dlani. Chvilku se na něj dívala. Nevnímala nic, jen tikot hodin. Přemýšlela. O Kubovi. O sobě. O životě. Tik tak. Cítila se sama. Na konci světa. Bez štěstí. Bez všeho. Tik tak.

Vzala do ruky mobil a vytočila Kubovo číslo. Hlasová schránka.

„Kubo, proč jsi mě nechal? Nežádám o další šanci. Chci jen vědět proč,“ zašeptala do telefonu a zavěsila, protože jí zradil hlas. Byla rozhodnutá. Vyloupla prášek a polkla ho. Tik tak. Druhý taktéž. A další. Pátý. Další. Tik tak, tik tak.

Míra byl v posilovně, dneska cvičí ruce. Ráno byl běhat. Je mladý a hezký, se skvělou fyzickou kondicí. Není divu, že po něm ženy touží. On se však vztahům vyhýbá obloukem, protože se v lásce již několikrát zklamal. Už byl lehce zadýchaný, proto na chvíli přestal a šel se podívat z okna. Na jezeře vedle hasičské zbrojnice seděl mladý pár na loďce a popíjel víno. Míra se ušklíbl. Neměl ovšem čas přemýšlet, protože hasičskou stanicí se rozezněl alarm. V Mírovi to probudilo jeho hasičskou duši. Utíkal se navléct do zásahového obleku a spěchal k autu. Zbytek posádky na něj už čekal.

„Kde se zase flákáš?“ z legrace na něj prohodil Tomáš.

„V posilovně, kde jinde,“ odpověděl mu Pepa.

Míra se místo odpovědi usmál. S klukama z týmu má skvělé vztahy.

„K čemu jedeme?“ zeptal se velitele.

„Volala nám paní z bytovky, z bytu její sousedky se prý kouří. Bouchala jí na dveře, ale nikdo neotevřel.“

„To není dobrý. Pepo, přidej!“ Míra si uvědomoval vážnost situace.

Hasičské auto se přiřítilo k bytovému domu. Venku už stálo několik lidí. Dívali se na hustý dým vycházející z okna. Míra si nasadil dýchací masku. Nedávno měli s maskami cvičení. Teď to je doopravdy. Jde o život. Mírek v žilách pocítil příliv adrenalinu.

Spolu s Tomášem se vydali nahoru. Vyrazili dveře a ocitli se v hustém šedém oblaku kouře.

„Musíme najít tu ženu,“ Míra věděl, že jde o sekundy.

„Běž se kouknout doprava, já jdu sem.“

Míra šel opatrně podél zdi směrem, který mu Pepa ukázal. Došel do kuchyně. Baterka mu pomáhala se v oblaku zorientovat. Pod stolem si všiml nohy. Spěchal tam a uviděl mladou ženu. Nasadil jí také masku na dýchání a vzal jí do náruče.

„Pepo, mám ji, nesu ji ven, kluci tu s vodou hned budou.“

„Rozumím,“ odpověděl mu Pepa.

Míra vynesl ženu před dům. Teprve na slunečním světle si všimnul, jak je krásná. Zdálo se, že slyšet záchranářskou službu. Tým zdravotníků tu byl během několika sekund. Mladou ženu naložili a odvezli do nemocnice. Oheň se týmu podařilo dostat pod kontrolu během několika minut. Hasiči vycházeli šťastni ven. Ukázalo se, že od svíčky zapálené v ložnici chytly záclony.

o dva dny později

Někdo rázně zaklepal na pokojové dveře.

„Vstupte!“ zvolala Kity plná očekávání, kdo za ní přišel.

Dveře se otevřely a první, co Kity viděla, byl obrovský puget růží. Za ním se vynořil pohledný mladý muž v hasičské uniformě.

„Dobrý den,“ pozdravil hasič s úsměvem na rtech.

„Co vás sem přivádí?“ divila se Kity. Věděla, že se na ní hasič, který ji vynesl z bytu ptal, ale nečekala, že by jí přišel navštívit do nemocnice.

„Říkal jsem si, že by vám návštěva mohla udělat radost.“

„To je od vás milé, prosím, posaďte se,“ vyzvala mladého muže a udělala mu kousek místa na posteli.

„Já jsem Míra. Mluvil jsem s vaší maminkou. Říkala, že jste se pokusila zabít,“ podíval se s otázkou v očích na Kity. Její světle hnědé oči ho nepřestávaly fascinovat.

„Opustil mě přítel, měla jsem pocit, že můj život skončil,“ potichu se mu svěřila, jakoby se styděla.

„Jste krásná, mladá, máte celý život před sebou, nebyla by to škoda?“

Jeho otázku ponechala bez odpovědi, místo toho se na něj mile usmála.

„Měla bych vám poděkovat, zachránil jste mi život,“ s vděčností se na Míru podívala, „zvu vás na kafe.“

„Nemohu než přijmout,“ v jeho modrých očích byla vidět radost.

Hned další večer se sešli v kavárně. O dva dny později se setkali v restauraci. Začali se sblížovat čím dál víc. Jednou seděli u stolu v Kitině bytě. Míra najednou zalovil v kapse a poklekl před Kity.

„Kity, vezmeš si mě?“

„Ano,“ odpověděla mu Kity a rozplakala se štěstím. Tik tak, tik tak.

Některé věci mají cenu, aby se za ně bojovalo. Lidé nejsou nezničitelní. Myslím, že je to tak. Je to až neuvěřitelné, jak moc jsme v rukou osudu. A našich strážných andělů, mužů, kteří se nebojí nasazovat svoje životy za životy druhých-hasičů.

①

L 4
Lenka Nedělková
Velká Losence 223
592 11 Velká Losence
okres: Třebíč nad Sa'zanou
SDH Velká Losence
Gymnázium Třebíč n. S. křída: 2. A
Neumannova 1693/2